

(המשך מעמוד 15)

ליליים, אחרי חצות, דיסקוטקים, מועדוני לילה ומסעדות. סגירתם תעודד את היצאנות, את מועדוני-הקלפים ואת הפשע.

אך שר-התיירות והפיתוח, משה קול, גיבהל מהמילה "דיסקוטק", כששמע על הפרשה. על כן הטיל על מנהל משרדו, מאיר ("ממי") דה-שליט לברר מה קורה, בעצם, בעניין מסובך ונוראי זה.

דה-שליט לא רצה להתעסק עם משה חיים שפייר. על כן העביר את הכדור למנהל לישכת התיירות בתל-אביב, ויקטיר נסטורי, שפגש את קנר, שמשך בכתפיו והפנה אותו לאיש-הביצוע איבצן.

תמוהה במיקצת היתה העובדה, שרוב בעלי הדיסקוטקים והמסעדות השתדלו לפעול רק מאחרי הקלעים, לא להרגיז איש ובכלל — להישאר ילדים טובים, ולהשאיר את מלאכת-הקיסרוג המלוכלכת-בעיניהם — ל"אחרים. הדבר עשוי להתגמק בהם.

כי מה רב היה, למשל, האפקט של הפגנה למען חייה-הלילה הישראליים בה כשתפת נאנדי רייס-דייחוס! הפגנה כזאת היתה מעוררת מייד הדים בינלאומיים, זוכה בכיסוי עולמי ובתגובות-צחוק כה רמות — עד כי שום עסקן מוניציפאלי שפוי, לא היה מעז להמשיך ולכפות על העיר את חוקי העזר שמקומם, אולי, בעיר מימות-הביניים.

★ ★ ★

האם ת"א נותרת?

מאמציו של נסטורי רבינוביץ היו מבוססים גם על זכרון עגום: לפני כ" עשר שנים, החליט אבא חושי, ראש-עיריית חיפה, בהתקפה של פורטיאניות חלוציות, שמועדוני-לילה אינם חלק מהותי של עיר-נמל. הוא רדף את בעליהם עד סגירתם של רוב-רובם של מועדונים אלה.

"מי שרוצה לשמוע מוסיקה — שיאזין להלמאת-הפטישים של העובדים בתעשייה!" הצהיר אז חושי.

כיום מתחנן אותו ראש-עיר עצמו, בפני כל בעל-עסק, שיפתח דיסקוטק, מועדון או קפה לילי — כדי שחיפה לא תיראה, אחרי חצות, כבית-קברות על גיבעה.

כל ראש-עיר נורמאלי ושוחר-תרבות היה מבין שחייה-לילה הם ערוץ-פורקן לגיטימי, חוקי, נעים ומוסרי — כשהם מנוהלים כמו שצריך, ולא עושים מהם, בעזרת חוקי-עזר דראקוניים, לאמצעי להפוך את האזרחים, לילה-לילה, לעבריינים.

אבל בתל-אביב אין ראש-עיר. וזאת יודעים כל הקוראים, הקארייריסטים והסתם-טיפשים, המתחיקים את הכרך.

אם הם יצליחו במאמציהם, אם לא יבין מישהו בעיריית תל-אביב-יפו שהוא יכול לרכוש את אהדתם ואת תודתם של תושבי העיר, על-ידי שינוי חוקי-העזר המסופשים ועל-ידי שמירה על חייה-הלילה — יזנו את האורות אחר-אחר. תל-אביב, על ומסעדותיה, תינעל — על סגול ואז, בדומה להיטלר המטורף בהיסטריה בטלפון את קצין "האם פאריס כבר בוער?" קצין זוסר ואלמוני האלחוט: "גו, האם

ארוס

בית הוצאה לאור

מגיש לקהל הקוראים שוחרי הסיפרות הארוטית שתי יצירות קלסיות — לראשונה בעברית.

עינוגי התורכי

צורר אגרות כתובות בידי עלמה אנגליה צעירה שנשבתה על-ידי שודדי ים תורכיים ונמסרה כדורון לד"י שליט אלג'יר.

ספר זה נכתב בעילום שם — או יותר נכון, מעולם לא נקבע, בוודאות, מי היה הסופר המוכשר. המהדורה הראשונה הופיעה בלונדון בשנת 1830.

"המאפיין בספר זה הם הפרטים המליאים של שוד הגיבורה, המופקרת לתא-ותיהם החושניות של התורכים, והעובד דה שתיאורים אלה נמסרים בספר ב"פסטות ובלהיטות — משמשת ערובה למהימנותו של הספר".

כך כותב, בשנת 1893, המו"ל של "מהדורת אמסטרדם"

בעברית לא ראה אור עד ליום הזה. זוהי הופעת-הבכורה שלו לקהל הקוראים הישראלי.

ארוטיקה, מין ותרבות מודרנית

הקדמה מאת: ג. קאסיס

פשעי אהבה

"איזה טעם היה בתענוג — אלמלא היה מלווה בפשע", מילים אלה, שרשם המר-קין זה סאד בפתח ספרו, "פשעי האהבה", הינן תמצית קולעת של השקפות האיש, שהפך שם נרדף לסאדיזם, שטניות ופריצות מינית העולה על כל דמיון.

דה-סאד, הוגה-דעות, פילוסוף ציני, הקדים בדיעותיו וברעיונותיו המהפכניים את ד"ר פרויד, ד"ר קינסי, הסופרים הנרי מילר, ז'נה ואחרים.

עם שנות חינו המאוחרות בילה במוסד